

คำพิพากษา

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

วันที่ ๒๒ เดือน สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๙

ความแพ่ง

ระหว่าง	นางวรรณิ	โจทก์
	นางหรือนางสาวอาภรณ์ ที่ ๑ นางสาวสุภาวี่ ที่ ๒ นางประเสริฐ ที่ ๓	จำเลย

เรื่อง เพิกถอนนิติกรรม สิ้นสมรส

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องว่า โจทก์เป็นภริยาโดยชอบด้วยกฎหมายของนายโนโบรุ จดทะเบียนสมรสกันเมื่อวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๔๐ ระหว่างวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ถึงวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๕๗ นายโนโบรุให้เงินอันเป็นสินสมรสระหว่างโจทก์กับนายโนโบรุแก่จำเลย ทั้งสามหลายรายการ กล่าวคือ วันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๕๔ นายโนโบรุโอนเงินสกุลเยนเข้าบัญชีเงินฝาก ธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) เลขที่บัญชี ๑๓๓-๒-๒๗๘๗๑-๘ ของจำเลยที่ ๓ จำนวน ๕๐๐,๐๐๐ เยน ต่อมาระหว่างวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ถึงวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๖ นายโนโบรุโอนเงินสกุลเยนเข้าบัญชีเงินฝากธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) ของจำเลยที่ ๓ ดังกล่าว ๑๓ ครั้ง รวมเป็นเงิน

- ๒ -

๙๔๕,๐๐๐ เยน จากนั้นวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๕ นายโนโบรุโอนเงินสกุลเยนเข้าบัญชีเงินฝากธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) เลขที่บัญชี ๒๘๒-๗-๐๐๒๗๖-๓ ของจำเลยที่ ๑ จำนวน ๘๑,๕๐๐ เยน ครั้นวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๗ นายโนโบรุโอนเงินสกุลเยนเข้าบัญชีเงินฝากของนางโทบัน ซึ่งเป็นบัญชีเงินฝากที่จำเลยทั้งสามใช้รับโอนเงินในประเทศไทย ๒,๒๐๐,๐๐๐ เยน รวมเป็นเงินสกุลเยนที่นายโนโบรุโอนให้จำเลยทั้งสาม ๓,๗๒๖,๕๐๐ เยน คิดเป็นเงินไทย ๑,๑๘๕,๗๐๔.๕๕ บาท นอกจากนี้ระหว่างวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๕๕ ถึงวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๕๗ นายโนโบรุโอนให้เงินบาทไทยแก่จำเลยที่ ๑ โดยมอบให้เป็นเงินสดและโอนเข้าบัญชีเงินฝากธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) เลขที่บัญชี ๒๘๒-๗-๐๐๒๗๖-๓ ของจำเลยที่ ๑ ทั้งหมด ๕๘ ครั้ง รวมเป็นเงิน ๓,๑๘๑,๙๒๐ บาท คิดเป็นเงินที่นายโนโบรุโอนให้จำเลยทั้งสามทั้งสิ้น ๔,๓๐๗,๖๒๔.๕๕ บาท ทั้งนี้ โจทก์ไม่ได้ให้ความยินยอมและไม่เคยให้สัตยาบันแก่นายโนโบรุโอนในการทำนิติกรรมดังกล่าว และจำเลยทั้งสามทราบว่านายโนโบรุโอนเป็นสามีโจทก์ อีกทั้งการทำนิติกรรมดังกล่าวไม่ใช่การให้ที่พอควรแก่ฐานานุรูปของครอบครัวเพื่อการกุศล เพื่อการสังคม หรือตามหน้าที่ธรรมจรรยา ขอให้เพิกถอนนิติกรรมที่นายโนโบรุโอนให้เงินแก่จำเลยทั้งสาม ให้จำเลยทั้งสามร่วมกันคืนเงิน ๔,๓๐๗,๖๒๔.๕๕ บาท แก่โจทก์ พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าวนับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์

จำเลยที่ ๑ ให้การว่า โจทก์กับนายโนโบรุโอน สมัยใจแยกกันอยู่เกินกว่า ๓ ปี แล้ว นายโนโบรุโอนจึงมาอยู่กินฉันสามีภริยากับจำเลยที่ ๑ ตั้งแต่ปี ๒๕๔๘ ถึงปี ๒๕๕๗ โดยโจทก์ทราบเรื่องและไม่ได้โต้แย้งแต่ประการใด ททรัพย์สินที่นายโนโบรุโอนมาได้ระหว่างที่อยู่กินฉันสามีภริยากับจำเลย

- ๓ -

ที่ ๑ จึงเป็นกรรมสิทธิ์ร่วมกันระหว่างนายโนโบรุกับจำเลยที่ ๑ เงินที่นายโนโบรุโอนระหว่างวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ถึงวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๕๗ ทั้งหมดเป็นเงินของจำเลยที่ ๑ ไม่ใช่สินสมรสระหว่างโจทก์กับนายโนโบรุ นอกจากนี้ เงินจำนวน ๘๑,๕๐๐ เยน ที่โจทก์อ้างว่านายโนโบรุโอนเมื่อวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๕ และเงินบาทไทยที่โจทก์อ้างว่านายโนโบรุโอนเข้าบัญชีและมอบเงินสดให้แก่จำเลยที่ ๑ รวม ๕๘ ครั้ง นั้น จำเลยที่ ๑ ไม่เคยได้รับแต่อย่างใด ขอให้ยกฟ้อง

จำเลยที่ ๒ ให้การว่า จำเลยที่ ๒ ไม่เคยมีนิติสัมพันธ์กับนายโนโบรุ และไม่เคยได้รับเงินตามฟ้องอันจะถือว่าเป็นการโต้แย้งสิทธิโจทก์ โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องจำเลยที่ ๒ นอกจากนี้ โจทก์ไม่ได้บรรยายฟ้องให้ชัดแจ้งว่า จำเลยที่ ๒ มีนิติสัมพันธ์กับนายโนโบรุอย่างไร และนายโนโบรุให้เงินแก่จำเลยที่ ๒ เป็นจำนวนเท่าใดและเมื่อใด จำเลยที่ ๒ ไม่สามารถเข้าใจคำฟ้องโจทก์ได้ คำฟ้องโจทก์ในส่วนของจำเลยที่ ๒ จึงเคลือบคลุม ขอให้ยกฟ้อง

จำเลยที่ ๓ ให้การว่า จำเลยที่ ๓ ไม่เคยรู้จักและไม่เคยมีนิติสัมพันธ์กับนายโนโบรุ เงินที่โจทก์อ้างว่านายโนโบรุโอนเข้าบัญชีเงินฝากของจำเลยที่ ๓ นั้น เป็นเงินของจำเลยที่ ๑ ที่ฝากให้นายโนโบรุช่วยโอนแทน ส่วนเงินจำนวนอื่นตามฟ้องจำเลยที่ ๓ ไม่เคยได้รับ ขอให้ยกฟ้อง

ชั้นชี้สองสถาน ศาลกำหนดประเด็นข้อพิพาทว่า

๑. โจทก์มีอำนาจฟ้องจำเลยที่ ๒ หรือไม่
๒. ฟ้องโจทก์เกี่ยวกับจำเลยที่ ๒ เคลือบคลุมหรือไม่
๓. จำนวนเงินตามฟ้องเป็นสินสมรสหรือไม่

(แผ่นที่ ๓ จากจำนวน ๑๘ แผ่น)

- ๔ -

๔. นายโนโบรุ สามีโจทก์ได้มอบเงินสดให้แก่จำเลยทั้งสามหรือไม่

ทางพิจารณาโจทก์นำสืบว่า โจทก์เป็นภริยาโดยชอบด้วยกฎหมายของนายโนโบรุ จดทะเบียนสมรสกันเมื่อวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๔๐ นายโนโบรุประกอบธุรกิจขายที่ดินและรับจ้างถม ดินอยู่ที่ประเทศญี่ปุ่น มีรายได้ปีละประมาณ ๒๐ ล้านบาท เป็นเงินไทยได้ประมาณ ๖,๕๐๐,๐๐๐ บาท เมื่อปี ๒๕๕๐ นายโนโบรุไปเที่ยวที่ร้านอาหารไทยแห่งหนึ่งในเมืองคูกิ จังหวัดไซตามะ ประเทศ ญี่ปุ่น และได้รู้จักกับจำเลยที่ ๑ ซึ่งทำหน้าที่ต้อนรับลูกค้าอยู่ที่ร้านอาหารดังกล่าว หลังจากนั้นนาย โนโบรุเกิดความสนิทสนมกับจำเลยที่ ๑ จนเริ่มมีความสัมพันธ์ทางเพศกันในปี ๒๕๕๓ ต่อมาเดือน สิงหาคม ๒๕๕๗ จึงได้เลิกกันไป ระหว่างที่ยังคบหากันอยู่ นายโนโบรุเคยนำเงินที่ได้มาจากการ ประกอบธุรกิจมอบให้จำเลยที่ ๑ หลายครั้ง กล่าวคือ ระหว่างวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ถึงวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๖ จำเลยที่ ๑ แจกให้นายโนโบรุโอนเงินเข้าบัญชีเงินฝากธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) เลขที่บัญชี ๑๓๓-๒-๒๗๘๗๑-๘ ของจำเลยที่ ๓ เพื่อชำระราคาที่ดินโฉนดเลขที่ ๔๑๗๒๔ ตำบลประจวบคีรีขันธ์ อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พร้อมบ้านที่ปลูกสร้างอยู่บน ที่ดินให้แก่มารดาจำเลยที่ ๑ รวม ๑๓ ครั้ง คิดเป็นเงิน ๙๔๕,๐๐๐ บาท จากนั้นวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๕ นายโนโบรุโอนเงินเข้าบัญชีเงินฝากธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) เลขที่บัญชี ๒๘๒-๗-๐๐๒๗๖-๓ ของจำเลยที่ ๑ จำนวน ๘๑,๕๐๐ บาท ครั้นวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๗ นายโนโบรุจะโอนเงินให้ จำเลยที่ ๑ จำนวน ๒,๒๐๐,๐๐๐ บาท แต่จำเลยที่ ๑ เกรงว่าจะเสียค่าธรรมเนียมสูง จึงขอให้นายโนโบรุ โอนเงินดังกล่าวเข้าบัญชีเงินฝากของนางโทบัน ซึ่งเป็นบัญชีในประเทศญี่ปุ่นแทน โดยจำเลยที่ ๑ แจก

(แผ่นที่ ๔ จากจำนวน ๑๘ แผ่น)

- ๕ -

นางโทบัน เป็นเพื่อนของจำเลยที่ ๑ และจะโอนเงินให้จำเลยที่ ๑ อีกทอดหนึ่ง นอกจากนี้ ระหว่างวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๕๕ ถึงวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๕๗ นายโนโบรุให้เงินบาทไทยแก่จำเลย ที่ ๑ จำนวน ๕๘ ครั้ง รวมเป็นเงิน ๓,๑๘๑,๙๒๐ บาท โดยบางครั้งจะใช้วิธีการโอนเงินผ่านทางระบบอินเทอร์เน็ต จากบัญชีเงินฝากธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) เลขที่บัญชี ๒๘๒-๗-๐๐๒๖๘-๐ ไปเข้าบัญชีเงินฝากธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) เลขที่บัญชี ๒๘๒-๗-๐๐๒๗๖-๓ ของจำเลยที่ ๑ แต่บางครั้งจะใช้วิธีเบิกเงินสดจากบัญชีเงินฝากดังกล่าวแล้วมอบให้จำเลยที่ ๑ ไป โดยเงินบาทไทยในส่วนนี้กับเงิน ๒,๒๐๐,๐๐๐ เยน ที่นายโนโบรุโอนเมื่อวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๗ จำเลยที่ ๑ อ้างว่าจะนำไปชำระราคาที่ดินโฉนดเลขที่ ๕๓๔๗๔ ตำบลเกาะหลัก อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พร้อมบ้านซึ่งปลูกสร้างอยู่บนที่ดินที่จำเลยที่ ๑ ซื้อไว้ แต่ในภายหลังนายโนโบรุตรวจสอบพบว่าที่ดินแปลงดังกล่าวได้มีการระบุชื่อจำเลยที่ ๒ เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ โจทก์ไม่เคยให้ความยินยอมแก่นายโนโบรุในการโอนเงินดังกล่าวแต่อย่างใด

จำเลยที่ ๑ และที่ ๓ นำสืบว่า ก่อนหน้านี้ จำเลยที่ ๑ เคยมีสามีชื่อ นายอิชิโอะ พักอาศัยอยู่ด้วยกันที่เมืองกุนมะเคน ประเทศญี่ปุ่น ในช่วงเวลาดังกล่าวจำเลยที่ ๑ ทำงานเป็นลูกจ้างอยู่ที่บริษัทผลิตเส้นราเม็งและทำงานเป็นพนักงานเสิร์ฟอยู่ที่ร้านคาราโอเกะมีรายได้เดือนละประมาณ ๙๐,๐๐๐ บาท และเนื่องจากจำเลยที่ ๑ พักอาศัยอยู่กับสามี จึงไม่ค่อยได้ใช้เงิน จำเลยที่ ๑ จึงมีเงินเหลือเก็บเดือนละประมาณ ๕๐,๐๐๐ บาท เมื่อปี ๒๕๔๘ นางมณฑา มารดาจำเลยที่ ๑ มีความประสงค์จะซื้อที่ดินโฉนดเลขที่ ๔๑๗๒๔ ตำบลประจวบคีรีขันธ์ อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์

- ๖ -

จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พร้อมบ้านที่ปลูกสร้างอยู่บนที่ดินในราคา ๑,๒๐๐,๐๐๐ บาท แต่มารดาจำเลย
ที่ ๑ อายุมากแล้ว ไม่สามารถขอกู้เงินจากธนาคารได้ด้วยตนเอง จึงขอให้จำเลยที่ ๓ ซึ่งสนิทสนมกัน
ช่วยทำนิติกรรมซื้อบ้านพร้อมที่ดินและขอกู้เงินจากธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) แทน จำเลยที่ ๓
จึงเปิดบัญชีเงินฝากธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) เพื่อใช้หักชำระหนี้เงินกู้และมอบสมุดบัญชีเงิน
ฝากให้มารดาจำเลยที่ ๑ เก็บไว้ โดยจำเลยที่ ๑ จะเป็นผู้นำเงินเข้าบัญชีเงินฝากดังกล่าวเพื่อหักชำระ
หนี้เดือนละ ๑๑,๒๐๐ บาท ในการโอนเงินจากประเทศญี่ปุ่นมายังประเทศไทย จำเลยที่ ๑ ไม่กล้าโอน
ด้วยตนเองเนื่องจากเกรงว่าจะถูกตรวจสอบรายได้และถูกเรียกเก็บภาษี จำเลยที่ ๑ จึงใช้วิธีโอนเงินผ่าน
บัญชีเงินฝากของนายอิชิโอะแทน แต่จำเลยที่ ๑ คบหากับนายอิชิโอะได้เพียงไม่กี่ปีก็เลิกรากันไป
หลังจากนั้นจำเลยที่ ๑ ต้องฝากให้คนไทยในประเทศญี่ปุ่นช่วยโอนเงินแทนซึ่งจะถูกเรียกเก็บ
ค่าธรรมเนียมแพง ต่อมา ช่วงปลายปี ๒๕๔๘ จำเลยที่ ๑ ได้รู้จักกับโนโบรุ และเกิดความสนิทสนม
คุ้นเคยจนเริ่มคบหาเป็นสามีภริยากันในปี ๒๕๕๑ ในขณะที่นายโนโบรุแจ้งจำเลยที่ ๑ ว่าได้เลิกกับ
ภริยาเก่าซึ่งเป็นคนไทยแล้ว ระหว่างปี ๒๕๕๔ ถึง ๒๕๕๕ จำเลยที่ ๑ นำเงินของตนเองฝากให้
นายโนโบรุโอนเข้าบัญชีเงินฝากของจำเลยที่ ๓ และเมื่อวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๕ จำเลยที่ ๑ ฝากเงิน
ให้นายโนโบรุโอนเข้าบัญชีเงินฝากธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) ของจำเลยที่ ๑ จำนวน ๘๑,๕๐๐ เยน
นอกจากนี้ จำเลยที่ ๑ เคยฝากเงิน ๒,๒๐๐,๐๐๐ เยนให้นายโนโบรุโอนเข้าบัญชีเงินฝากของนางโทบัน
เพื่อให้นางโทบันโอนเข้าบัญชีเงินฝากของจำเลยที่ ๑ อีกทอดหนึ่ง แต่ในภายหลังจำเลยที่ ๑ ตรวจสอบ
พบว่าไม่มีเงินจำนวนดังกล่าวโอนเข้ามาในบัญชี จึงไปสอบถามนายโนโบรุและนางโทบัน

(แผ่นที่ ๖ จากจำนวน ๑๘ แผ่น)

- ๗ -

จนได้ความว่า นายโนโบรุเอาเงินจำนวนดังกล่าวคืนจากนางโทบันไปแล้ว ในช่วงปลายปี ๒๕๕๖ จำเลย
ที่ ๑ เริ่มมีปากเสียงกับนายโนโบรุ เนื่องจากจำเลยที่ ๑ จับได้ว่านายโนโบรุยังคงคบหาอยู่กับโจทก์ ครั้นต้นปี
๒๕๕๗ จำเลยที่ ๑ กับนายโนโบรุตกลงซื้อที่ดินโฉนดเลขที่ ๕๓๔๗๔ และ ๕๓๔๗๕ ตำบลเกาะหลัก
อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พร้อมบ้านซึ่งปลูกสร้างอยู่บนที่ดินจากนายสมบุรณ์
เพื่อใช้อาศัยร่วมกัน โดยส่วนใหญ่จำเลยที่ ๑ จะเป็นผู้ผ่อนชำระราคา หลังจากนั้น จำเลยที่ ๑ ยังมี
ปากเสียงกับนายโนโบรุอีกหลายครั้ง เนื่องจากจับได้ว่านายโนโบรุยังไม่เลิกกับโจทก์ ระหว่างนั้นจำเลยที่
๑ ยึดสมุดบัญชีเงินฝากของนายโนโบรุไว้และตรวจสอบพบว่านายโนโบรุมีเงินฝากอยู่ นายโนโบรุจึง
ทยอยโอนเงินให้จำเลยที่ ๑ ประมาณ ๑๐ ครั้ง ๆ ละประมาณ ๕๐,๐๐๐ บาท แต่ยอดเงิน ๘๕๐,๐๐๐
บาท ที่มีการถอนจากบัญชีเงินฝากธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) ของนายโนโบรุเมื่อวันที่ ๑๙
มิถุนายน ๒๕๕๗ นั้น จำเลยที่ ๑ ไม่เคยได้รับ ต่อมาจำเลยที่ ๑ เลิกรักกับนายโนโบรุไป หลังจากนั้น
นายสมบุรณ์ทวงถามให้จำเลยที่ ๑ ชำระราคาบ้านในส่วนที่เหลือ แต่จำเลยที่ ๑ ไม่มีเงินชำระ จึงตกลง
ขายสิทธิในการซื้อบ้านให้แก่จำเลยที่ ๒ ไป

จำเลยที่ ๒ ไม่สืบพยาน

พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้โดยคู่ความไม่ได้แย้งกันว่า โจทก์เป็นภริยา
โดยชอบด้วยกฎหมายของนายโนโบรุ จดทะเบียนสมรสกันเมื่อวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๔๐
ตามใบสำคัญการสมรสเอกสารหมายเลข จ.๑ เมื่อประมาณปี ๒๕๕๐ ถึง ๒๕๕๗ นายโนโบรุได้รู้จักกับ
จำเลยที่ ๑ และเกิดความสนิทสนมคุ้นเคยจนมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกัน คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัย

(แผ่นที่ ๗ จากจำนวน ๑๘ แผ่น)

- ๘ -

ในประการแรกว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องจำเลยที่ ๒ หรือไม่ กรณีเห็นสมควรวินิจฉัยไปพร้อมกันเสียทีเดียวว่า ฟ้องโจทก์เกี่ยวกับจำเลยที่ ๒ เคลือบคลุมหรือไม่ เห็นว่า คดีนี้โจทก์บรรยายฟ้องสรุปความได้ว่า เมื่อระหว่างวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ถึงวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๕๗ นายโนโบรุให้เงินอันเป็นสินสมรสระหว่างโจทก์กับนายโนโบรุแก่จำเลยทั้งสามหลายรายการ รวมเป็นเงิน ๔,๓๖๗,๖๒๔.๕๕ บาท ซึ่งโจทก์ไม่ได้ให้ความยินยอมและไม่เคยให้สัตยาบันในการทำนิติกรรมดังกล่าว ขอให้เพิกถอนนิติกรรม การให้ระหว่างนายโนโบรุกับจำเลยทั้งสาม และขอให้จำเลยทั้งสามร่วมกันคืนเงินดังกล่าวแก่โจทก์ พร้อมดอกเบี้ย โดยโจทก์ระบุช่วงเวลาที่มีการโอนเงินแต่ละส่วนไว้ชัดเจน คำฟ้องของโจทก์ดังกล่าวได้ แสดงโดยแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหา คำขอบังคับ ทั้งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๗๒ พอที่จะให้จำเลยที่ ๒ เข้าใจคำฟ้องและสามารถต่อสู้คดีได้ แล้ว ฟ้องโจทก์เกี่ยวกับจำเลยที่ ๒ จึงไม่เคลือบคลุม แม้ตามคำฟ้องจะไม่ปรากฏว่านายโนโบรุมีนิติสัมพันธ์ใดกับจำเลยที่ ๒ แต่หากนายโนโบรุโอนเงินอันเป็นสินสมรสให้แก่จำเลยที่ ๒ โดยโจทก์ไม่ได้ ให้ความยินยอมหรือให้สัตยาบันจริงตามฟ้อง ก็ถือว่าจำเลยที่ ๒ โต้แย้งสิทธิโจทก์แล้ว โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องจำเลยที่ ๒ ได้ ส่วนจำเลยที่ ๒ จะได้รับเงินดังกล่าวจากนายโนโบรุจริงหรือไม่เพียงใด ก็เป็นเรื่องที่ศาลจะต้องวินิจฉัยในเนื้อหาแห่งคดีตามพยานหลักฐานที่คู่ความนำสืบกันไป ไม่เกี่ยวข้อง กับเรื่องอำนาจฟ้องดังที่จำเลยที่ ๒ ยกขึ้นต่อสู้แต่อย่างใด

คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยในประการต่อไปว่า จำนวนเงินตามฟ้องเป็นสินสมรสหรือไม่ โจทก์มีนายโนโบรุ เป็นพยานเบิกความว่า พยานเป็นผู้โอนเงินเข้าบัญชีเงินฝากของจำเลยที่ ๑ จำเลยที่

- ๙ -

๓ และนางโทบัน ตามที่จำเลยที่ ๑ ร้องขอ โดยมีเอกสารการโอนเงินหมาย จ.๒ ถึง จ.๔ และรายการเคลื่อนไหวยางบัญชีเอกสารหมาย จ.๖ มาแสดงเป็นหลักฐาน ซึ่งเงินดังกล่าวเป็นเงินที่พยานได้มาจากการประกอบธุรกิจ ส่วนจำเลยที่ ๑ และที่ ๓ มีจำเลยที่ ๑ อ้างตนเองเป็นพยานเบิกความว่า จำเลยที่ ๑ มีรายได้จากการทำงานที่ประเทศญี่ปุ่น แต่ไม่กล้าโอนเงินด้วยตนเองเพราะเกรงว่าจะถูกตรวจสอบรายได้และถูกเรียกเก็บภาษี จำเลยที่ ๑ จึงฝากเงินให้นายโนโบรุช่วยโอนแทน เห็นว่า นายโนโบรุและจำเลยที่ ๑ ต่างเบิกความถึงเงินส่วนของตนเองอย่างเลื่อนลอยโดยไม่มีหลักฐานมาสนับสนุน ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับแหล่งที่มาของจำนวนเงินตามฟ้องจึงไม่อาจรับฟังได้แน่ชัด อย่างไรก็ตาม คดีนี้โจทก์นำสืบว่านายโนโบรุเป็นผู้โอนเงินสกุลเยนตามฟ้องโดยมีเอกสารการโอนเงินหมาย จ.๒ ถึง จ.๔ มาแสดงเป็นหลักฐาน ส่วนเงินบาทไทยตามฟ้องก็เป็นการโอนมาจากบัญชีเงินฝากธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) เลขที่บัญชี ๒๘๒-๗-๐๐๒๖๘-๐ ของนายโนโบรุเอง ตามรายการเคลื่อนไหวยางบัญชีเอกสารหมาย จ.๖ อันเป็นข้อสนับสนุนให้พยานหลักฐานโจทก์มีความน่าเชื่อถือมากกว่า และชี้ให้เห็นว่าจำนวนเงินตามฟ้องน่าจะเป็นของนายโนโบรุจริง ส่วนจำเลยที่ ๑ และที่ ๓ คงมีแต่เพียงคำเบิกความ ลอย ๆ ของจำเลยที่ ๑ ที่อ้างว่าเงินดังกล่าวเป็นของตนเองเท่านั้น โดยไม่มีหลักฐานอื่นใดมาสนับสนุนอีก ในส่วนที่จำเลยที่ ๑ อ้างว่า จำเลยที่ ๑ ไม่กล้าโอนเงินด้วยตนเองเพราะเกรงว่าจะถูกตรวจสอบรายได้และถูกเรียกเก็บภาษีนั่นก็นับว่าไม่สมเหตุสมผล เพราะตามทางนำสืบของจำเลยที่ ๑ เองก็ปรากฏว่าจำเลยที่ ๑ ประกอบอาชีพสุจริตเป็นกิจจะลักษณะอยู่ที่ประเทศญี่ปุ่น ซึ่งน่าจะจะต้องถูกเรียกเก็บภาษีเป็นปกติอยู่แล้ว ประกอบกับยอดเงินสกุลเยนที่มีการโอนกันแต่ละครั้งส่วนใหญ่ก็มีจำนวนไม่สูงนักเมื่อเทียบกับจำนวน

(แผ่นที่ ๙ จากจำนวน ๑๘ แผ่น)

- ๑๐ -

รายได้ตามที่จำเลยที่ ๑ นำสืบ จึงไม่น่าจะมีเหตุผลใดที่จำเลยที่ ๑ จะต้องถูกตรวจสอบรายได้หรือถูกเรียกเก็บภาษีเพิ่มเติมจากการโอนเงินดังที่จำเลยที่ ๑ กล่าวอ้างแต่อย่างใด ข้อเท็จจริงตามที่จำเลยที่ ๑ และที่ ๓ นำสืบขาดความน่าเชื่อถือ ไม่อาจรับฟังเป็นจริงได้ พยานหลักฐานของโจทก์มีน้ำหนักให้รับฟังได้มากกว่าพยานหลักฐานของจำเลยที่ ๑ และที่ ๓ ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าจำนวนเงินตามฟ้องเป็นเงินของนายโนโบรุที่ได้มาจากการประกอบธุรกิจในระหว่างสมรสจริง อันถือเป็นสินสมรสระหว่างโจทก์กับนายโนโบรุตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๔๗๔ (๑)

คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยในประการต่อไปว่า นายโนโบรุ ให้เงินแก่จำเลยทั้งสามหรือไม่เพียงใด โจทก์มีนายโนโบรุเป็นพยานเบิกความว่า จำเลยที่ ๑ แจ้งให้พยานโอนเงินเข้าบัญชีเงินฝากธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) เลขที่บัญชี ๑๓๓-๒-๒๗๘๗๑-๘ ของจำเลยที่ ๓ เพื่อชำระราคาที่ดินโฉนดเลขที่ ๔๑๗๒๔ ตำบลประจวบคีรีขันธ์ อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พร้อมบ้านที่ปลูกสร้างอยู่บนที่ดินให้แก่มารดาจำเลยที่ ๑ ตามสำเนาโฉนดที่ดินเอกสารหมาย จ.๑๐ ดังนั้น เมื่อวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๕๔ พยานจึงไปแจ้งความจำนงต่อธนาคารลอร์ด ทีเอสบี ว่าภายในเวลา ๑ ปี นับแต่นั้น พยานจะโอนเงินเข้าบัญชีเงินฝากของจำเลยที่ ๓ ดังกล่าว ในวงเงิน ๕๐๐,๐๐๐ เยน ตามเอกสารหมาย จ.๕ จากนั้นระหว่างวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ถึงวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๖ พยานโอนเงินเข้าบัญชีเงินฝากของจำเลยที่ ๓ ผ่านธนาคารลอร์ด ทีเอสบี ซึ่งในขณะนั้นได้เปลี่ยนชื่อเป็นธนาคารชินไฮแล้ว รวม ๑๓ ครั้ง คิดเป็นเงิน ๙๔๕,๐๐๐ เยน ตามเอกสารการโอนเงินหมาย จ.๒ ต่อมา วันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๕ พยานโอนเงินเข้าบัญชีเงินฝากธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) เลขที่บัญชี

(แผ่นที่ ๑๐ จากจำนวน ๑๘ แผ่น)

- ๑๑ -

๒๘๒-๗-๐๐๒๗๖-๓ ของจำเลยที่ ๑ จำนวน ๘๑,๕๐๐ เยน ตามเอกสารการโอนเงินหมาย จ.๓ ครั้นวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๗ พยานจะโอนเงินให้จำเลยที่ ๑ จำนวน ๒,๒๐๐,๐๐๐ เยน แต่จำเลยที่ ๑ เกรงว่าจะเสียค่าธรรมเนียมสูง จึงขอให้พยานโอนเงิנדังกล่าวเข้าบัญชีเงินฝากของนางโทบัน ซึ่งเป็นบัญชีเงินฝากในประเทศญี่ปุ่นแทน ตามเอกสารการโอนเงินหมาย จ.๔ โดยจำเลยที่ ๑ อ้างว่านางโทบันเป็นเพื่อนของจำเลยที่ ๑ และนางโทบันจะโอนเงินให้จำเลยที่ ๑ อีกทอดหนึ่ง นอกจากนี้ระหว่างวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๕๕ ถึงวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๕๗ พยานมอบเงินบาทไทยให้จำเลยที่ ๑ จำนวน ๕๘ ครั้ง รวมเป็นเงิน ๓,๑๘๑,๙๒๐ บาท โดยบางครั้งจะใช้วิธีการโอนเงินผ่านทางระบบอินเตอร์เน็ตจากบัญชีเงินฝากธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) เลขที่บัญชี ๒๘๒-๗-๐๐๒๖๘-๐ ไปเข้าบัญชีเงินฝากธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) เลขที่บัญชี ๒๘๒-๗-๐๐๒๗๖-๓ ของจำเลยที่ ๑ แต่บางครั้งจะใช้วิธีเบิกเงินสดจากบัญชีเงินฝากดังกล่าวแล้วมอบให้จำเลยที่ ๑ ไป ตามรายการเคลื่อนไหวทางบัญชีของพยานและของจำเลยที่ ๑ เอกสารหมาย จ.๖ และ จ.๗ โดยเงินบาทไทยในส่วนนี้กับเงิน ๒,๒๐๐,๐๐๐ เยน ที่นายโนโบรุออนเมื่อวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๗ จำเลยที่ ๑ อ้างว่าจะนำไปชำระค่าที่ดินโฉนดเลขที่ ๕๓๔๗๔ ตำบลเกาะหลัก อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พร้อมบ้านซึ่งปลูกสร้างอยู่บนที่ดินที่จำเลยที่ ๑ ซื้อมา แต่ในภายหลังนายโนโบรุตรวจพบที่ดินแปลงดังกล่าวได้มีการระบุชื่อจำเลยที่ ๒ เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ ตามสำเนาโฉนดที่ดินเอกสารหมาย จ.๙ และสำเนาภาพถ่ายหมาย จ.๘ แผ่นที่ ๑ จำเลยที่ ๑ อ้างตนเองเป็นพยานเบิกความว่า เมื่อปี ๒๕๔๘ นางมณฑา มารดาจำเลยที่ ๑ มีความประสงค์จะซื้อที่ดินโฉนดเลขที่ ๔๑๗๒๔ ตำบลประจวบคีรีขันธ์

(แผ่นที่ ๑๑ จากจำนวน ๑๘ แผ่น)

- ๑๒ -

อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พร้อมบ้านที่ปลูกสร้างอยู่บนที่ดิน ในราคา ๑,๒๐๐,๐๐๐ บาท แต่มารดาจำเลยที่ ๑ อายุมากแล้ว ไม่สามารถขอกู้เงินจากธนาคารได้ด้วยตนเอง จึงขอให้จำเลยที่ ๓ ซึ่งสนิทสนมกันช่วยทำนิติกรรมซื้อบ้านพร้อมที่ดินและขอกู้เงินจากธนาคาร กสิกรไทย จำกัด (มหาชน) แทน จำเลยที่ ๓ จึงเปิดบัญชีเงินฝากออมทรัพย์ธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) เพื่อใช้หักชำระหนี้เงินกู้และมอบสมุดบัญชีเงินฝากให้มารดาจำเลยที่ ๑ เก็บไว้ ต่อมาช่วงปลายปี ๒๕๔๘ จำเลยที่ ๑ ขอให้นายโนโบรุโอนเงินเข้าบัญชีเงินฝากของจำเลยที่ ๓ และเมื่อวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๕ นายโนโบรุโอนเงินเข้าบัญชีเงินฝากธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) ของจำเลยที่ ๑ จำนวน ๘๑,๕๐๐ เยน นอกจากนี้ จำเลยที่ ๑ เคยฝากเงิน ๒,๒๐๐,๐๐๐ เยน ให้นายโนโบรุโอนเข้าบัญชีเงินฝากของนางโทบันเพื่อให้นางโทบันโอนเข้าบัญชีเงินฝากของจำเลยที่ ๑ อีกทอดหนึ่ง แต่ในภายหลังจำเลยที่ ๑ ตรวจสอบพบว่าไม่มีเงินจำนวนดังกล่าวถูกโอนเข้ามาในบัญชี จึงไปสอบถามนายโนโบรุและนางโทบันจนได้ความว่า นายโนโบรุเอาเงินจำนวนดังกล่าวคืนจากนางโทบันไปแล้ว ต่อมาช่วงต้นปี ๒๕๕๗ จำเลยที่ ๑ กับนายโนโบรุตกลงร่วมกันซื้อที่ดินโฉนดเลขที่ ๕๓๔๗๔ และ ๕๓๔๗๕ ตำบลเกาะหลัก อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พร้อมบ้านซึ่งปลูกสร้างอยู่บนที่ดินจาก นายสมบุรณ์ เพื่อใช้อาศัยร่วมกัน หลังจากนั้นจำเลยที่ ๑ ตรวจสอบพบว่านายโนโบรุมีเงินฝากอยู่ในบัญชีเงินฝากธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) นายโนโบรุจึงทยอยโอนเงินให้จำเลยที่ ๑ ประมาณ ๑๐ ครั้ง ๆ ละประมาณ ๕๐,๐๐๐ บาท แต่ยอดเงิน ๘๕๐,๐๐๐ บาท ที่มีการถอนจากบัญชีเงินฝากเมื่อวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๕๗ นั้น จำเลยที่ ๑ ไม่เคยได้รับ จำเลยที่ ๓ อ้างตนเองเป็นพยานเบิกความว่า จำเลย

(แผ่นที่ ๑๒ จากจำนวน ๑๘ แผ่น)

- ๑๓ -

ที่ ๓ เป็นผู้ยื่นคำขอกู้เงินจากธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) แทนมารดาจำเลยที่ ๑ ส่วนบัญชีเงินฝากออมทรัพย์ที่ใช้หักชำระหนี้เงินกู้ดังกล่าวมารดาจำเลยที่ ๑ เป็นผู้เก็บไว้ ต่อมาในปี ๒๕๕๕ เมื่อชำระหนี้เงินกู้อครบถ้วนแล้ว จำเลยที่ ๓ จึงปิดบัญชีเงินฝากออมทรัพย์ดังกล่าว ตามรายการเดินบัญชีเงินฝากออมทรัพย์เอกสารหมายเลข ล.๘ โดยมีนางทัศนีย์ ผู้ช่วยผู้จัดการฝ่ายสินเชื่อธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) เบิกความสนับสนุนว่า บัญชีเงินฝากออมทรัพย์ของจำเลยที่ ๓ ตามเอกสารหมายเลข จ.๘ เปิดขึ้นเพื่อใช้หักชำระหนี้บัญชีเงินกู้เอกสารหมายเลข จ.๗ โดยเป็นเงินกู้ที่ขอกู้ไว้ตั้งแต่วันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๔๘ บัญชีเงินฝากออมทรัพย์เอกสารหมายเลข ล.๘ ถูกปิดแล้วเมื่อวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๕๕ หลังจากนั้นจะไม่สามารถทำธุรกรรมผ่านบัญชีเงินฝากดังกล่าวได้อีก กรณีเห็นสมควรวินิจฉัยเสียก่อนว่า นายโนโบรุให้เงินแก่จำเลยที่ ๑ หรือไม่เพียงใด เห็นว่า สำหรับเงิน ๕๐๐,๐๐๐ เยน ที่โจทก์อ้างว่านายโนโบรุโอนเข้าบัญชีเงินฝากธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) เลขที่บัญชี ๑๓๓-๒-๒๗๘๗๑-๘ ของจำเลยที่ ๓ เมื่อวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๕๔ นั้น กลับปรากฏจากคำเบิกความของนายโนโบรุ ประกอบเอกสารหมายเลข จ.๕ ว่า ความจริงแล้วในวันดังกล่าว นายโนโบรุเพียงแต่ไปแสดงความจำนงต่อธนาคารว่าภายในเวลา ๑ ปี นับแต่วันดังกล่าว นายโนโบรุจะโอนเงินเข้าบัญชีเงินฝากของจำเลยที่ ๓ ในวงเงิน ๕๐๐,๐๐๐ เยน เท่านั้น แต่เงินที่มีการโอนกันที่แท้จริงจะเป็นไปตามเอกสารการโอนเงินหมายเลข จ.๒ แสดงว่านายโนโบรุไม่ได้โอนเงิน ๕๐๐,๐๐๐ เยน ตามที่ระบุในคำฟ้องแต่อย่างใด ส่วนเงินที่โจทก์อ้างว่านายโนโบรุโอนเข้าบัญชีเงินฝากธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) ของจำเลยที่ ๓ ระหว่างวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ถึงวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๖ กับเงิน ๘๑,๕๐๐ เยน ที่โจทก์อ้างว่านายโนโบรุโอน

- ๑๔ -

เข้าบัญชีเงินฝากธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) เลขที่บัญชี ๒๘๒-๗-๐๐๒๗๖-๓ ของจำเลยที่ ๑ เมื่อวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๕ และเงิน ๒,๒๐๐,๐๐๐ เยน ที่โจทก์อ้างว่านายโนโบรุ โอนเข้าบัญชีเงินฝากของนางโทบันเมื่อวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๗ นั้น โจทก์มีเอกสารการโอนเงิน หมาย จ.๒ ถึง จ.๔ มาแสดงเป็นหลักฐานสนับสนุนคำกล่าวอ้างให้มีน้ำหนักน่าเชื่อถือ ซึ่งจำเลยที่ ๑ ก็มีได้นำสืบโต้แย้งเกี่ยวกับความถูกต้องแท้จริงของเอกสารการโอนเงินดังกล่าว ทั้งยังนำสืบเจอสมไปใน ทำนองเดียวกันอีกว่า จำเลยที่ ๑ เคยฝากเงินให้นายโนโบรุโอนเข้าบัญชีเงินฝากทั้งสามบัญชีดังกล่าวจริง ส่วนที่จำเลยที่ ๑ เบิกความว่า นายโนโบรุมาเอาเงิน ๒,๒๐๐,๐๐๐ เยน คืนไปจากนางโทบันแล้ว ก็ไม่ ปรากฏว่าจำเลยที่ ๑ ได้หยิบยกข้อเท็จจริงในส่วนนี้ขึ้นต่อสู้ไว้ในคำให้การแต่อย่างใด จึงเป็นการนำสืบ นอกคำให้การซึ่งไม่ก่อให้เกิดประเด็นที่ต้องวินิจฉัย อย่างไรก็ตาม สำหรับยอดเงิน ๔๖๖,๕๐๐ เยน ที่โจทก์อ้างว่านายโนโบรุโอนเข้าบัญชีเงินฝากของจำเลยที่ ๓ เมื่อวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๖ ตามเอกสาร การโอนเงินหมาย จ.๒ แผ่นที่ ๑๓ นั้น เป็นการโอนหลังจากที่บัญชีเงินฝากของจำเลยที่ ๓ ถูกปิดลงแล้ว ซึ่งนางทัศนันท์ที่เป็นพยานคนกลางและไม่มีส่วนได้เสียใด ๆ ในคดีก็เบิกความยืนยันว่า หลังจากบัญชี เงินฝากถูกปิดลงจะไม่สามารถทำธุรกรรมใด ๆ ผ่านบัญชีเงินฝากดังกล่าวได้อีก กรณีจึงเป็นไปไม่ได้ที่ นายโนโบรุจะโอนเงินส่วนนี้เข้าบัญชีเงินฝากของจำเลยที่ ๓ ตามที่กล่าวอ้าง ข้อเท็จจริงจึงไม่อาจรับฟัง ได้ว่านายโนโบรุโอนเงินสกุลเยนไปยังบัญชีต่าง ๆ ตามที่จำเลยที่ ๑ ร้องขอเป็นจำนวนถึง ๓,๗๒๖,๕๐๐ เยน ตามฟ้อง หากแต่รับฟังได้เพียงว่านายโนโบรุโอนเงินสกุลเยนให้จำเลยที่ ๑ รวม ๒,๗๖๐,๐๐๐ เยน เท่านั้น สำหรับเงินบาทไทย ๓,๑๘๑,๙๒๐ บาท ที่โจทก์อ้างว่า นายโนโบรุมอบให้จำเลยที่ ๑ โดยให้เป็น

(แผ่นที่ ๑๔ จากจำนวน ๑๘ แผ่น)

- ๑๕ -

เงินสดและโอนเข้าบัญชีเงินฝากธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) เลขที่บัญชี ๒๘๒-๗-๐๐๒๗๖-๓ ของจำเลยที่ ๑ ทั้งหมด ๕๘ ครั้ง ระหว่างวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๕๕ ถึงวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๕๗ นั้น ศาลตรวจดูรายการเคลื่อนไหวทางบัญชีของนายโนโบรุเปรียบเทียบกับรายการเคลื่อนไหวทางบัญชีของ จำเลยที่ ๑ ในช่วงเวลาดังกล่าวตามเอกสารหมายเลข จ.๖ และ จ.๗ แล้ว พบรายการโอนเงินระหว่างบัญชี ที่ถูกต้องตรงกัน ๓๔ รายการ รวมเป็นเงิน ๑,๖๓๒,๐๐๐ บาท เมื่อจำเลยที่ ๑ ไม่ได้นำสืบโต้แย้งความ ถูกต้องแท้จริงของเอกสารรายการเคลื่อนไหวทางบัญชีทั้ง ๒ ฉบับ หรือปฏิเสธความเชื่อมโยงของ ยอดเงินที่ปรากฏในเอกสาร จึงรับฟังได้ว่านายโนโบรุโอนเงินบาทไทยให้จำเลยที่ ๑ ตามจำนวนที่ ปรากฏดังกล่าวจริง แต่ในส่วนของรายการถอนเงินยอดอื่น ๆ โจทก์ไม่มีหลักฐานมาแสดงให้เห็นว่า นายโนโบรุได้นำเงินไปมอบให้จำเลยที่ ๑ จริงหรือไม่ กรณีจึงมีเพียงแต่คำกล่าวอ้างลอย ๆ ของโจทก์ และนายโนโบรุที่ยืนยันว่านายโนโบรุถอนเงินสดในส่วนนี้ไปมอบให้จำเลยที่ ๑ เท่านั้น ซึ่งไม่อาจนำมารับ ฟังเป็นจริงได้โดยสนิทใจนัก ประกอบกับจำเลยที่ ๑ ยังให้การต่อสู้อยู่ว่าไม่ได้รับเงินในส่วนนี้ ข้อเท็จจริงจึงไม่อาจรับฟังได้ว่า นายโนโบรุมอบเงินบาทไทยให้จำเลยที่ ๑ เป็นจำนวนถึง ๓,๑๘๑,๙๒๐ บาท ตามฟ้อง หากแต่รับฟังได้เพียงว่า นายโนโบรุโอนเงินบาทไทยให้แก่จำเลยที่ ๑ เพียง ๑,๖๓๒,๐๐๐ บาท เท่านั้น สำหรับจำเลยที่ ๒ ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงตามทางนำสืบของโจทก์ว่าได้รับเงินไปจากนายโนโบรุ อย่างไร ลำพังการที่นายโนโบรุให้เงินจำเลยที่ ๑ ไปชำระราคาที่ดินโฉนดเลขที่ ๕๓๔๗๔ ตำบลเกาะหลัก อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ แต่ในภายหลังตรวจสอบพบว่าจำเลยที่ ๒ มีชื่อเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดินแปลงดังกล่าว ก็ยังไม่เพียงพอที่จะรับฟังว่าจำเลยที่ ๒ ได้รับเงินไปจาก

(แผ่นที่ ๑๕ จากจำนวน ๑๘ แผ่น)

- ๑๖ -

นายโนโบรุด้วย เพราะจำเลยที่ ๒ อาจจะเป็นเพียงบุคคลภายนอกที่เข้าซื้อที่ดินจากเจ้าของเดิมแทนจำเลยที่ ๑ ดังที่จำเลยที่ ๑ นำสืบก็เป็นได้ ส่วนจำเลยที่ ๓ แม้จะมีชื่อเป็นเจ้าของบัญชีเงินฝากธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) ที่โจทก์โอนเงินเข้าก็ตาม แต่จำเลยที่ ๑ และที่ ๓ ก็นำสืบว่า จำเลยที่ ๓ เพียงแต่ทำนิติกรรมซื้อบ้านพร้อมที่ดินและขอกู้เงินจากธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) แทนมารดาจำเลยที่ ๑ โดยได้เปิดบัญชีเงินฝากออมทรัพย์ดังกล่าวไว้เพื่อใช้หักชำระหนี้เงินกู้เท่านั้น ซึ่งเมื่อพิเคราะห์จากข้อเท็จจริงที่ว่า บัญชีเงินฝากออมทรัพย์ดังกล่าวเปิดขึ้นเพื่อใช้หักชำระหนี้เงินกู้ตามบัญชีเงินกู้เอกสารหมายเลข ๗ โดยจำเลยที่ ๓ ได้ยื่นขอกู้เงินดังกล่าวไว้ตั้งแต่วันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๔๘ อันเป็นช่วงเวลาก่อนที่นายโนโบรุจะเริ่มโอนเงินตามฟ้องเป็นเวลาหลายปีแล้ว ทั้งยังได้ความต่อไปอีกว่าหลังจากจำเลยที่ ๑ ผ่อนชำระหนี้แก่ธนาคารครบถ้วนแล้ว จำเลยที่ ๓ จดทะเบียนโฉนดอันจองและโอนกรรมสิทธิ์ให้แก่จำเลยที่ ๑ ในวันเดียวกัน ก็เชื่อได้ว่าจำเลยที่ ๓ เพียงแต่เข้าทำสัญญากู้เงินจากธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) และเปิดบัญชีเงินฝากออมทรัพย์ไว้แทนมารดาจำเลยที่ ๑ โดยไม่ได้มีส่วนได้เสียใด ๆ ในเงินที่อยู่ในบัญชีเงินฝากออมทรัพย์ดังกล่าวแต่อย่างใด ข้อเท็จจริงไม่อาจรับฟังได้ว่านายโนโบรุให้เงินสินสมรสแก่จำเลยที่ ๒ และที่ ๓

คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยในประการสุดท้ายว่า จำเลยที่ ๑ ต้องคืนเงินอันเป็นสินสมรสให้แก่โจทก์หรือไม่ เห็นว่า เมื่อเงินจำนวนดังกล่าวเป็นสินสมรสระหว่างโจทก์กับนายโนโบรุ ซึ่งนายโนโบรุให้จำเลยที่ ๑ ไปโดยโจทก์ไม่ได้ให้ความยินยอมหรือให้สัตยาบัน ทั้งไม่ใช้การให้ที่พอควรแก่ฐานะานุรูปของครอบครัวเพื่อการกุศล เพื่อการสังคม หรือตามหน้าที่ธรรมจรรยา โจทก์จึงมีสิทธิขอให้เพิกถอน

- ๑๗

นิติกรรมดังกล่าว และขอให้จำเลยที่ ๑ คืนเงินแก่โจทก์เพื่อกลับมาเป็นสินสมรสตามเดิมได้ แต่ที่โจทก์มีคำขอให้จำเลยทั้งสามคืนเงินแก่โจทก์ ๔,๓๖๗,๖๒๔.๕๕ บาท ซึ่งเป็นยอดรวมของเงินบาทไทยและเงินสกุลเยนที่โจทก์คำนวณเป็นเงินบาทไทยไว้นั้น เห็นว่า ในส่วนของเงินสกุลเยนเป็นกรณีที่หนี้เงินได้แสดงไว้เป็นเงินตราต่างประเทศ ซึ่งตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๙๖ บัญญัติให้เป็นสิทธิของลูกหนี้ที่จะเลือกว่าจะชำระหนี้เป็นเงินตราต่างประเทศหรือเงินไทย ศาลไม่มีอำนาจไปบังคับหรือเลือกแทนลูกหนี้ในการชำระหนี้ได้ และหากจำเลยที่ ๑ เลือกที่จะชำระเป็นเงินบาทไทย ก็ต้องคิดตามอัตราแลกเปลี่ยนเงิน ณ สถานที่และในเวลาที่ใช้เงิน ซึ่งอาจจะไม่ตรงกับอัตราแลกเปลี่ยนที่โจทก์ใช้คิดคำนวณในขณะยื่นฟ้องก็ได้ ดังนั้น จึงต้องกำหนดให้จำเลยที่ ๑ คืนเงินแก่โจทก์ไปตามสกุลเงินที่จำเลยที่ ๑ ได้รับไปจริง และเนื่องจากโจทก์บรรยายฟ้องว่า นายโนโบรุให้เงินแก่จำเลยทั้งสาม ๓,๗๒๖,๕๐๐ เยน คิดเป็นเงินไทยได้ ๑,๑๘๕,๗๐๔.๕๕ บาท ซึ่งเมื่อนำมาคิดคำนวณเป็นอัตราแลกเปลี่ยนแล้วจะเท่ากับ ๑๐๐ เยน ต่อ ๓๑.๘๑ บาท จึงเห็นสมควรกำหนดอัตราแลกเปลี่ยนที่ใช้คิดคำนวณในกรณีชำระเป็นเงินบาทไทยไม่เกินอัตราที่โจทก์ขอมา เมื่อหนี้ที่จำเลยที่ ๑ ต้องชำระแก่โจทก์เป็นหนี้เงิน โจทก์จึงมีสิทธิเรียกดอกเบี้ยผิดนัดจากจำเลยที่ ๑ ในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ได้ การที่โจทก์ฟ้องคดีอันเป็นการเรียกให้ชำระหนี้แล้ว จึงถือว่าจำเลยที่ ๑ ผิดนัดตั้งแต่วันฟ้อง โจทก์มีสิทธิคิดดอกเบี้ยในอัตราดังกล่าวนับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จได้ตามขอ

พิพากษาให้จำเลยที่ ๑ คืนเงิน ๑,๖๓๒,๐๐๐ บาท และเงิน ๒,๗๖๐,๐๐๐ เยน หรือเงินไทยตามอัตราแลกเปลี่ยน ณ สถานที่และเวลาที่ใช้เงินแก่โจทก์ พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี

- ๑๘ -

ของต้นเงินทั้งสองจำนวนดังกล่าวนับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จ แต่อัตราแลกเปลี่ยนดังกล่าวไม่ให้เกิน ๓๑.๘๑ บาท ต่อ ๑๐๐ เยน ตามคำขอของโจทก์ กับให้จำเลยที่ ๑ ใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์โดยกำหนดค่าทนายความให้ ๑๐,๐๐๐ บาท เฉพาะค่าขึ้นศาลให้จำเลยที่ ๑ ใช้แทนโจทก์ ๕๐,๐๐๐ บาท ยกฟ้องโจทก์ในส่วนของจำเลยที่ ๒ และจำเลยที่ ๓ ค่าฤชาธรรมเนียมระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ ๒ ที่ ๓ ให้เป็นพับ คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก./

นายนวิธ มานะกุล

นายวิชา ชินวงศ์พราหม์

เอกชวิทย์ พิมพ์/ทาน

(แผ่นที่ ๑๘ จากจำนวน ๑๘ แผ่น)